

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl a vyhlásil v hlavním líčení konaném dne 4. prosince 2018 v Brně, v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Miloše Žďárského a přísedících Rudolfa Čejky a Jana Kirchnera,

takto:

Obžalovaný

A.N., narozen XXXXX v XXXXX, trvale bytem XXXXX

uznává se vinným, že

1. v přesně nezjištěné době, nejméně v období let 2005 až 2008, v místě svého bydliště v rodinném domě na adrese XXXXX, okres XXXXX, v době, kdy zde byla na návštěvě poškozená nezletilá E.D., narozena XXXXX, jejíž věk znal, opakovaně, minimálně v osmi případech, využil okamžiku, kdy poškozená byla v některé místnosti, převážně v obývacím pokoji sama, přistoupil k ní zezadu, když seděla, či k ní přisedl a v úmyslu uspokojit svůj sexuální pud ji rukou osahával na přirození přes oblečení, ale většinou na holém těle, a pak jí do přirození strkal prsty,
2. v přesně nezjištěné době v období Vánoc 2015, v místě svého bydliště v rodinném domě na adrese XXXXX, okres XXXXX, v době, kdy zde byla na návštěvě poškozená nezletilá M.N., narozena XXXXX, jejíž věk znal, za ní přišel do obývacího pokoje a následně v úmyslu uspokojit svůj sexuální pud ji rukou osahával přes oblečení na přirození, přestože věděl, že poškozená od útlého věku trpí lehkou mentální retardací a vzhledem k úrovni svých kognitivních schopností a osobnostní struktury jeho jednání dostatečně nerozuměla a nebyla schopna na ně účinně reagovat,

tedy

- a) osobu mladší než 15 let jiným způsobem pohlavně zneužil a takový čin spáchal na osobě svěřené jeho dozoru, zneužívaje její závislosti (bod 1),
- b) jiného donutil k pohlavnímu styku, k takovému činu zneužil jeho bezbrannosti a spáchal takový čin na dítěti (bod 2),

čímž spáchal

- a) trestný čin pohlavní zneužívání podle § 242 odst. 1 alinea druhá, odst. 2 trestního zákona č. 140/1961 Sb. (bod 1),
- b) zvláště závažný zločin znásilnění podle § 185 odst. 1 alinea druhá, odst. 2 písm. b) trestního zákoníku (bod 2),
- c)

a odsuzuje se

podle § 185 odst. 2 trestního zákoníku a § 40 odst. 1 trestního zákoníku za použití § 43 odst. 1 trestního zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání

3 (tři) roků.

Podle § 81 odst. 1 trestního zákoníku a § 82 odst. 1 trestního zákoníku se výkon uloženého trestu odnětí svobody podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání

5 (pěti) roků.

Podle § 99 odst. 2 písm. a), odst. 4 trestního zákoníku se obžalovanému ukládá **ochranné léčení sexuologické ve formě ambulantní.**

Odůvodnění:

1. Dokazováním provedeným v hlavním líčení byl zjištěn následující skutkový děj.
2. V přesně nezjištěné době, nejméně v období let 2005 až 2008, v rodinném domě na adrese XXXXX, okres XXXXX, obžalovaný minimálně osmkrát nejčastěji zezadu přistoupil k nezletilé poškozené D., své nevlastní vnučce a tuto osahával na přirození na holém těle a přes oblečení, a následně jí do přirození strkal prsty. V období Vánoc 2015 opět ve výše uvedeném rodinném domě přistoupil v obývacím pokoji k nezletilé poškozené N., své vnučce a rukou ji osahával přes oblečení na přirození, přestože věděl, že poškozená od útlého věku trpí lehkou mentální retardací, kvůli které jeho jednání dostatečně nerozuměla a nebyla schopna na ně účinně reagovat,
3. Výše uvedené skutečnosti soud zjistil z výpovědi obžalovaného, poškozené E. D., svědků J. N., I.M., A.N., E. S., L.K., I.K., M.N., E.N., J.N., výslechem znalkyně z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, sexuologie, znalkyň z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a specializace pedopsychiatrie a specializace klinická psychologie, částečným přehráním videozáznamu výpovědi poškozené M. N. a částečným přečtením její výpovědi, čtením svědecké výpovědi L., čtením znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví porodnictví, specializace gynekologie dětí a dorostu a dále předložením spisového materiálu stranám k nahlédnutí.

4. Obžalovaný A.N. (č. l. 62-65, 66-67) uvedl, že poškozená E.D. je nevlastní dcera jeho nevlastního syna a poškozená M.N. je vlastní dcera jeho nevlastního syna. Obě poškozené u nich v rodinném domě v XXXXX přespávaly. Odmítá, že by se dopustil jednání, které je mu kladeno za vinu. Nikdy s nimi nebyl o samotě. Dům byl vždy plný lidí a dveře do obývacího pokoje byly vždy otevřené. Poškozená D. u nich přespala maximálně 5x nebo 6x a vždy za přítomnosti L.K. Spaly společně s jeho manželkou v obývacím pokoji. Naposledy tam přespala v roce 2006. Rovněž se nezakládá na pravdě tvrzení I.M., že ji měl osahávat. V době, kdy se měl dopustit jednání proti poškozené E., tedy v letech 2006-2008, tato již do XXXXX nejezdila. Naposledy byla v XXXXX v srpnu v roce 2006. Až do roku 2008 pracoval jako řidič a dispečer autobusové dopravy a z toho důvodu doma netrávil moc času. O vánocích v letech 2013-2015 si přijela vždy poškozená M. s rodiči pouze pro dárky a v domě setrvala pouze po dobu návštěvy, přičemž dům byl pokaždé plný lidí a nebylo možné, aby se stal incident, který popsala poškozená. Dále uvedl, že je nemocný a na takové věci ani nemá.
5. V hlavním líčení (č. l. 690verte-691, 698-702) doplnil, že co se týká sexuální preference, zajímají jej dospělé ženy, resp. jen jeho manželka. S poškozenými vždy vycházel dobře, stejně jako s J.N. a I.M.. J.N. maximálně jednou plácnul po zadku. Jeho sexuální schopnosti jsou špatné, zejména po roce 2011, kdy dostal cukrovku. Přestože by chtěl, nejde to. Pohlavní styk měl naposledy před rokem 2011. Jiné sexuální aktivity provozoval naposledy před měsícem.
6. Svědkyň E.D. (č. l. 78-84) jako poškozená uvedla, že je dcera J. N. Poté, co si matka našla jako partnera M.N., bydleli u jeho rodičů v domě č. XXXX v XXXXX a poté se přestěhovali do XXXXX. Nejprve jezdila do XXXXX na prázdniny sama, a když M. povyroستla, jezdily spolu. Vždy, když babička odešla ven z domu, tak za ní do obýváku, kde si kreslila nebo psala u stolu, přišel obžalovaný a začal ji osahávat, přičemž zajel i dolů do intimních partií. Byla oblečená, nejprve na ni sahal přes oblečení a pak jí zajel i pod kalhotky. Sahal jí pouze na přirození, konkrétně jí tam dával prsty, přičemž to nějakou chvíli trvalo. Obžalovaný přitom funěl nebo povzdychával. Nevybaví si, jestli to bylo i na gauči, ale určitě se to stalo na židli. Nikdy se o tom spolu nebavili, nevyhrožoval jí, ani jí za to nic nesliboval. Když tam byla na víkend, stalo se to pokaždé minimálně jednou za víkend. Skončilo to jednou večer, když spaly s M. v obýváku na gauči, poté přišla babička a začala křičet. Babička nebo E. pak zavolaly rodičům, kterým řekla, že chce jet domů. Po tomto incidentu tam nejezdila tak často, jen na vánoce nebo výjimečně a už tam nepřespávala. Dělo se to v době, kdy jí bylo 10-12 let. Stalo se to nejmíň osmkrát, ale asi ne každý víkend. Do XXXXX jezdila asi každý druhý víkend. S babičkou A.N. měla dobrý vztah a s obžalovaným vlastně ani nemluvili ani s ním netrávili čas. Věděla, že když tam s ní bude L.K., obžalovaný si na ni nic nedovolí, ale jezdila tam i v době, kdy tam L. nebyla. Svěřila se matce asi 14 dní poté, co se od ní dozvěděla, že obžalovaný osahával i M. a že jí dělal i horší věci. Dřív to nikomu neřekla, protože měla strach, že by jí nikdo nevěřil, styděla se za to. Matce řekla to stejné, co uvedla na policii. S M. o tom nemluvila.
7. V hlavním líčení (č. l. 691verte-693) uvedla, že se jednání obžalovaného opakovalo minimálně 8x-10x. Upřesnila, že vícekrát se jí dotýkal na holém těle, přes prádlo minimálně. Upřesnila, že poslední incident se odehrál tak, že spali v obýváku na gauči, obžalovaný si sedl vedle a z boku na ni začal sahat, přičemž v tu chvíli přišla babička a začala křičet. Stalo se to v době, kdy se čerstvě narodil bratr, a to bylo v červnu 2008. Matce se svěřila před dvěma až třemi roky. Svědkyně upřesnila, že jí obžalovaný strkal prsty do přirození.
8. Svědkyň M.N. (č. l. 68-76) jako poškozená uvedla, že ji děda sexuálně obtěžoval. Děda jí nutil, aby si svlékla kalhoty, proto si je svlékla, a poté se to stalo. Stalo se to v obýváku, zatímco babička byla v kuchyni. V domě byla jen babička. Děda jí řekl, aby si svlékla kalhoty a tričko. Ona seděla na gauči a on stál u dveří. Křičela pomoc. Na to děda zareagoval tak, že ji přestal obtěžovat. Poté, co si svlékla tričko a kalhoty, tak jí zůstaly kalhotky a podprsenka. Když začala volat o pomoc, děda

na ni začal křičet. Děda jí sahal mezi nohy. Choval se agresivně a byl na ni hnusný. Uvedla, že na ni sahal přes kalhoty a následně na panence znázornila, že ji kalhotky odsunul na stranu. Poté ji dal pindíka mezi nohy. Když jí ho tam dával, měl vysvěcené kalhoty. Ležela u toho na gauči. Pomocí panenek znázornila, že si na ni děda lehl celým tělem. Děda měl pindíka dolů a byl tvrdý. Děda ho do ní dovnitř zasunul jednou. Poté šel děda pryč. Dědovi z pindíka nic nevyteklo. Bolelo ji to mezi nohama, ale krev jí netekla. Stalo se to ve čtvrtek o Vánocích 2014. Poté jeli k babičce z Jihlavy, které řekla, že ji děda sexuálně obtěžoval. Mamce to řekla poté, co přijeli od babičky domů. To co jí udělal děda, se stalo jednou, nikdy jindy na ni nesahal. Pohlavní styk předtím neměla. Když začala volat o pomoc, děda jí řekl, aby přestala křičet, a proto přestala. Kalhoty měla stažené do půli stehů a tričko vyhrnuté nad prsa. Děda ji nehladil. Když ležela na gauči, měla pokrčené nohy v kolenou. Když se to stalo, tak teta E. s J. spali v pokojíku na chodbě a J. si hrál dole v herně. Dveře do obýváku bývají otevřené, ale při incidentu je děda zavřel.

9. Svědkyň E.S. (č. l. 137-140) uvedla, že dne 28. 12. 2015 jí vnučka M.N. řekla, že jí děda šikanuje. Když se ptala, co tím myslí, řekla jí, že jí děda sahá na prsa a mezi nohy. Zeptala se poškozené, zda to řekla druhé babičce, matce nebo otci, a poškozená jí odpověděla, že ne. Na nic dalšího se jí neptala. Zavolala dceři J. N. a informaci jí sdělila. Jejich rozhovoru nebyl nikdo jiný přítomen. Když jí to poškozená M. říkala, vypadala nešťastně. Neví, zda to byla jednorázová událost nebo k tomu mělo dojít ve více případech. Co se týká poškozené E., tak jí J.N. řekla, že na ní taky sahal, na prsa. Možná, že jí něco řekla i E., když jí bylo 16, 17 let. E. jí řekla, že tam přestala jezdit kvůli dědovi. V době před narozením M. za ní přijela J.N. a řekla jí, že seděla v křesle a obžalovaný jí sáhl na prsa.
10. V hlavním líčení (č. l. 697-697verte) upřesnila, že E. jí řekla, že tam nechce jezdit, ale neřekla jí důvody.
11. Svědkyň J.N. (č. l. 111-117) jako matka poškozených uvedla, že o vánočních prázdninách byla její dcera M. u prarodičů v XXXXX, kde se babičce svěřila s tím, že jí děda z XXXXX osahává. Babička jí hned zavolala a řekla jí to. Věřila tomu, protože sama měla takovou zkušenost a věděla, že jí měla i bývala manželka jejího bývalého manžela. Spojila se s bývalým manželem, M.N., ale ten na ni křičel, že si to všechno vymyslely. Poté mluvila s bývalou tchýní, která jí taky řekla, že to není možné, že by to neudělal. Jednou byla s dcerou M. na gynekologii, a po prohlídce vnitřní pochvy jí paní doktorka oznámila, že M. již není panna. Na dotaz lékařky na to co se stalo, M. otočila hlavu a řekla, že o tom nechce mluvit. Poté to s M. probírala sama, přičemž jí M. řekla, že jí tam děda strkal to. Stalo se to v obýváku. Ohledně jednání vůči dceři E. se dozvěděla až poté, co se začalo řešit jednání vůči M. Společné soužití v XXXXX nebylo klidné, všichni se hodně hádali, v noci tam bývaly hysterické scény, kdy tchýně křičela na tchána, že je chlívák. Poté došlo k tomu, že jí tchán osahával, načež se dozvěděla, že tchán osahával i I.M., bývalou manželku jejího bývalého manžela. Došlo k tomu jednou, a to tak, že seděla v křesle, on k ní zezadu přistoupil, dal jí ruku na rameno a sjel jí rukou na prso. Zareagovala tak, že se zeptala, co dělá a on řekl, že nic a ruku dal zpět na rameno. Poté to zkusil znovu, ale rukou přitlačil a sjel jí až mezi nohy. Ona vykřikla a utekla. M. jí lhala, ale jen v hloupostech, v zásadních věcech nelže.
12. V hlavním líčení (č. l. 693-694verte) doplnila, že se o předmětném jednání dozvěděla o Vánocích roku 2015. Dále doplnila, že E. v XXXXX přespávala v přítomnosti i nepřítomnosti L.K. E. odmítala jezdit do XXXXX od léta 2008.
13. Svědkyň I.M. (č. l. 98-101, 694 verte-695 verte) uvedla, že v letech 1993-1994 bydlela se svým tehdejším mužem M.N. v rodinném domě v XXXXX. Bydleli společně s obžalovaným, jeho manželkou A.N. a jejich synem J.N. V rodině se moc nekomunikovalo, paní N. nechce spoustu věcí vidět a nic neřeší, obžalovaný byl apatický s nezájmem o všechno. Jednou měla konflikt s obžalovaným, když za ní večer asi po 22 hod. přišel do pokoje, klekl si před ní a začal jí rukou hladit po nohách, nic neříkal a hladil jí. Obžalovaný strašně hluboce dýchal a díval se jí do očí.

Určitě byl vzrušený. Potom pochopila, o co mu asi jde, vyskočila z křesla a šla k postýlce, kde vzala dceru do náručí, přičemž k obžalovanému stála zády. Poté ho slyšela pomalu odcházet z pokoje. Tento incident oznámila tehdejšímu manželovi, který jí na to řekl, že on už s tím nic neudělá nebo něco v tom smyslu. Svým rodičům to sdělila až v době, kdy řešili odstěhování z XXXXX.

14. Svědkyňe A. N. (č. l. 118-122) jako manželka obžalovaného uvedla, že nevěří tomu, že by její manžel někoho sexuálně obtěžoval. V lednu 2016 jí volala J.N. a řekla jí, že ten její úchylák osahával M. Když u nich děti přespávaly, tak s nimi ona spala v obýváku. Obžalovaný neměl žádný konflikt s poškozenými. Obžalovaný nikdy nechodil za ženskýma. J.N. ani I.M.se jí nikdy nesvěřily s tím, že by je obžalovaný obtěžoval. Pouze jednou jí sdělila matka I.M., že obžalovaný měl I. sáhnout na prso. Ptala se na to I. a ta jí řekla, že ne.
15. V hlavním líčení (č. l. 712-714) uvedla, že jí manžel řekl, že nic takového neudělal. Dále doplnila, že jí jednou paní N. po telefonu sdělila, že ji taky obžalovaný osahával. O žádném incidentu mezi poškozenou E. a obžalovaným neví. O Velikonocích za ní přišla poškozená M. a řekla jí, že jí chce něco říct, přičemž jí řekla, že jí to je moc líto, že si to vymyslela a že jí má moc ráda. Na to jí řekla, že musí říct pravdu, jinak dědu zavrou do vězení, nebudou mít peníze a nebudou si je moct tak často brát.
16. Svědkyňe L.K. (č. l. 85-88) uvedla, že do rodinného domu v XXXXX jezdila za sestrou E. a jejím manželem J. od roku 2002 nebo 2003 do roku 2006, a to o víkendech, přibližně dvakrát až třikrát do měsíce. Jezdila tam i E., která tam byla s ní maximálně tak desetkrát. Přespávaly tam spolu v pokojíku na jedné posteli, nebo obýváku na rozkládacím gauči. Spolu tam byly naposledy, když se v létě v roce 2006 vdávala sestra. Neví, jestli tam E. jezdila ještě i potom. Dveře do obýváku bývají otevřené. E. se jí nikdy nesvěřila s tím, že by jí obžalovaný obtěžoval. Ji samotnou obžalovaný nikdy neobtěžoval.
17. V hlavním líčení (č. l. 728verte-729verte) uvedla, že tam E. přespala tak třikrát až čtyřikrát. K rozporu s výpovědí z přípravného řízení uvedla, že si to nepamatuje.
18. Svědkyňe I.K. (č. l. 89-94, 729verte-731) uvedla, že děti M.N. a M.N. v rodinném domě v XXXXX přespávaly. Ve vinu obžalovaného nevěří, myslí si, že je to na něho vymyšlené.
19. Svědék M.N. (č. l. 102-110) uvedl, že v XXXXX bydlel se svou tehdejší manželkou J.N. a její dcerou E. od roku 1995 asi 2-3 roky, a poté se přestěhovali do XXXXX. E. i M. měly s jeho rodiči bezproblémový vztah. M. bývala u prarodičů i bez nich. E. v XXXXX nepřespávala, pokud tam nebyla L.K.. Dveře do obýváku bývají většinou otevřené. M. lže obvykle pořád. O předmětném jednání se dozvěděl od J. N.. Paní S. ze sociálky z Brna mu řekla, že jeho nevlastní otec osahával M.. E. jezdila do XXXXX tak do svých 13-14 let. Nevěří M. ani E.. Má za to, že je to vymyšlené ze strany jeho bývalé manželky. J.N. se mu nikdy nesvěřila s tím, že by jí měl obžalovaný obtěžovat. Ohledně I.M. si nepamatuje, zda se mu s něčím takovým svěřila. O Vánocích 2014 měl děti dva dny u sebe a do XXXXX se stavili pouze pro dárky. O Vánocích 2015 byli v XXXXX na noc a poté děti odvezl do Jihlavy. Je si stoprocentně jistý, že E. nebyla nikdy sama v XXXXX.
20. V hlavním líčení (č. l. 731verte-733) oproti výpovědi v přípravném řízení uvedl, že E. v XXXXX nikdy nepřespávala, pouze tam jezdila. M. v XXXXX přespává i po předmětném incidentu.
21. Svědkyňe E. N. (č. l. 123-129) uvedla, že od roku 2004 bydlí v XXXXX. E. u nich spala, jen když tam spala i její sestra L.K. E. u nich spala tak pětkrát nebo šestkrát, naposledy dne 19. 8. 2006, když měla svatbu. O Vánocích v roce 2014 přijel M., I., M. a M.. Odpoledne strávili v herně a večer odjeli domů. O Vánocích 2015 u nich M. s M. jednu noc spali, a potom děti odjely k babičce do Jihlavy. M. nevěří z osobních zkušeností.
22. V hlavním líčení (č. l. 733-734) doplnila, že M. tam přespávala častěji. E. po ní nikdy nepožadovala, aby zavolala jejím rodičům, aby si pro ni přijeli. L. s E. spávaly buď v pokojíku, nebo v obýváku.

23. Svědék J.N. (č. l. 133-136) uvedl, že E. a M. v XXXXX přespávaly, ale nebylo to tak často. Na návštěvu k nim tak jednou za měsíc jezdila i L., sestra jeho ženy, a to tam i přespala z pátku na sobotu. L. s E. byly kamarádky. E. k nim nejezdila tak často jako L. Když tam byla L., tak tam přespala i E. Má za to, že E. tam bez L. nepřespávala, většinou tam ještě někdo byl, třeba M.. Má za to, že si to všechno vymyslela J.N. jako pomstu vůči jejich rodině.
24. V hlavním líčení (č. l. 734-735) doplnil, že M. s E. přespávaly buď v dětském pokoji, nebo v obýváku s babičkou. Dveře do obývacího pokoje se nikdy nezavíraly.
25. Z výpovědi svědkyně K.L. (č. l. 95-97) vyplývá, že jako gynekoložka dne 4. 2. 2016 vyšetřila M.N. za účelem zjištění, zda je panna, přičemž zjistila, že není. Dále zjistila, že její poševní vchod je přístupný pro dva prsty, což je pro dívku v jejím věku neobvyklé. Příčinou může být buď pohlavní styk, nebo jiné sexuální manipulace. Je nepravděpodobné, že by to bylo způsobeno zavedením tamponu.
26. Z výpovědi znalkyně z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, sexuologie (č. l. 735-737) se v souladu s písemně vypracovaným znaleckým posudkem (č. l. 204-213) podává, že obžalovaný v posuzovaném období trpěl sexuální deviací tzv. neúplnou sexualitou, která je charakteristická tím, že nerozlišuje věk objektů sexuálního zájmu. Nejsou plně vyvinuty vlohy pro namlouvání žen a tak se do jeho sexuálního zájmu mohou dostat i nezletilé dívky. Jedná se o trvalý stav a není možnost očekávat zlepšení. Rozpoznávací schopnosti obžalovaného byly plně zachovány a ovládací schopnosti obžalovaného byly podstatně sniženy, tzn. na polovinu. Pobyt obžalovaného na svobodě je nebezpečný a vyžaduje ochranné léčení sexuologické, a to formou ambulantní. Nebezpečnost jeho deviace není tak obrovská, aby vyžadovala ústavní léčbu. Obžalovaný nemá náhled na své onemocnění. Závěry S. (č. l. 738) nejsou v rozporu s jejími závěry.
27. Z výpovědi znalkyně z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a specializace pedopsychiatrie a specializace klinická psychologie (č. l. 743-746) se v souladu s písemně vypracovaným znaleckým posudkem (č. l. 256-289) podává, že poškozená N. trpí lehkou mentální retardací. Je schopna vnímat prožitý děj, zapamatovat si ho a částečně ho reprodukovat. Má potíže s orientací v čase a má problém i určit správně četnost prožitých událostí. Má sklon k vymyšlení a zkreslování událostí. Nejedná se však o záměrné zkreslování, ale o chybnou interpretaci na základě chybného úsudku. Ve výpovědi ze dne 24. 4. 2017 převažují znaky svědčící spíše pro její nevěrohodnost. Může přijmout vzpomínku někoho jiného za svou vlastní, a takto ji svému okolí nabízet. Poškozená nebyla schopna vzhledem ke zjištěné úrovni kognitivních schopností a osobnostní struktuře dostatečně přiléhavě ze všech souvislostí vyhodnotit jednání obviněného a reagovat na něj. U poškozené nebyly shledány příznaky duševní poruchy, které by se mohly dát do souvislosti s jednáním obžalovaného. Vztah vyšetřované k obžalovanému je ambivalentní. Cítí k němu jak pozitivní tak negativní emoce. Poškozená si není schopna vymyslet celou konstrukci, ale pouze si domýšlet například na základě chybné interpretace. Nicméně znalkyně mají za to, že k nějaké nepřijemné události došlo.
28. Ze znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví porodnictví, specializace gynekologie dětí a dorostu (č. l. 298-310) vyplývá, že z vyšetření L. nelze vyvodit žádný validní závěr. Z gynekologického nálezu ze dne 4. 2. 2016 nelze s určitostí dovodit stav panenské blány vyšetřované, stejně jako závěr, že vyšetřovaná v minulosti již měla pohlavní styk.
29. Z důkazů provedených ve smyslu ustanovení § 123 odst. 1, odst. 2 trestního řádu je třeba zmínit zejména na č. l.
- 185-198 – protokol o ohledání místa činu, včetně náčrtku a fotodokumentace,
 - 312-314, 323-324, 351-359 – lékařské zprávy poškozené N.,
 - 315 – lékařská zpráva L. z gynekologického vyšetření poškozené N.,
 - 326 – odborné vyjádření z oboru kriminalistika, odvětví genetika,

- 395 – zpráva o poškozené N. ze XXXXX
- 397 – opis z evidence přestupků,
- 404 – zpráva zaměstnavatele obžalovaného,
- 703 – lékařská zpráva poškozené N. ohledně nedoporučení výsledku poškozené,
- 738 – lékařská zpráva ze sexuologického vyšetření obžalovaného,
- 741 – opis rejstříku trestů obžalovaného.

30. Při hodnocení výše uvedených důkazů provedených u hlavního líčení a při jejich zvážení jednotlivě i v jejich souhrnu, včetně obhajoby obžalovaného, dospěl soud k následujícím závěrům.

Důkazní situace k bodu 1

31. Skutečnost, že se skutek tak, jak je popsán pod bodem 1 ve výroku tohoto rozsudku stal a že jej spáchal obžalovaný, má soud za prokázanou. Vzhledem k tomu, že na místě činu se kromě obžalovaného a poškozené D. (až na poslední incident) nikdo další nenacházel, musel soud v první řadě posoudit věrohodnost výpovědí obou aktérů. Jak obžalovaný tak poškozená, vypovídali po celou dobu trestního řízení konzistentně. Výpověď poškozené je však významně podpořena výpověďmi svědkyň J. N. a I. M., které shodně uvedly, že měly s obžalovaným velmi podobnou negativní zkušenost, která spočívala v tom, že k nim obžalovaný přistoupil, když byly v místnosti samy a rukou je přes oblečení osahával na prsou, případně až v rozkroku, a to až do doby než se výrazně ohradily. Soud je přesvědčen, že jejich výpověď není účelová s ohledem na zjevnou antipatii mezi svědkyněmi a skutečnost, že svědkyně M. se s poškozenou D. nezná. Neméně důležité jsou pak závěry znalkyně z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a sexuologie ohledně shledání přítomnosti sexuální deviace u obžalovaného a jejího charakteru (č. l. 204-213) podepřené lékařskou zprávou prim. S. ze sexuologického oddělení XXXXX (č. l. 738). Určitou minimální vypovídací hodnotu má také vyjádření obžalovaného, že J. N. jednou plácnul po zadku.
32. Pokud jde o důkazy podírající naopak výpověď obžalovaného, pak jak je uvedeno výše, z výpovědi poškozené D. vyplývá, že předmětnému jednání nebyl přítomen nikdo další, až na poslední případ, kdy do obývacího pokoje měla vejít svědkyně A. N., která měla začít křičet poté, co viděla, že obžalovaný osahává poškozenou. Výpověď svědkyně A. N., která nepotvrdila, že by k tomu skutečně došlo, však pro soud věrohodná není. Důvodem je zřejmá snaha svědkyně N. pomoci obžalovanému jako svému manželovi vyplývající z její výpovědi, kde uvedla, že naléhala na poškozenou N., aby se přiznala, protože jinak dědeček půjde do vězení, nebudou mít peníze a nebudou si je moct tak často brát. Pokud jde o vyjádření dalších rodinných příslušníků obžalovaného, tedy synů J. N. a M. N., resp. jejich aktuálních partnerek E. N. a I. K. v tom smyslu, že ve vinu obžalovaného nevěří, pak lze takové výpovědi hodnotit ve shodě s výpovědí manželky obžalovaného A. N., tedy jako vyjádření osob blízkých, které si nepřejí dehonestaci svého příbuzného, aniž by však jejich přesvědčení vycházelo z nějakého materiálního základu.
33. Ohledně podstaty předmětného jednání poškozená D. uvedla, že ji obžalovaný osahával, a to jak přes oblečení, tak na holém těle na přirození, do kterého jí strkal prsty. Přestože skutečnost, že obžalovaný poškozené strkal do přirození prsty, nebyla uvedena v obžalobě, poškozená to uváděla v přípravném řízení stejně jako v hlavním líčení a soud při zachování věrohodnosti svědkyně nemá pochyb o tom, že se to skutečně dělo. Z výpovědi poškozené D. soud rovněž dovodil četnost předmětného jednání. V přípravném řízení uvedla, že se to stalo minimálně osmkrát a v hlavním líčení uvedla, že se to stalo nejméně osmkrát až desetkrát. Při vědomí, že od události uplynulo více než deset let, pak nově upřesněný údaj nelze chápat ani jako rozpor a soud ustálil četnost jednání obžalovaného na původním počtu.
34. Za časový údaj vymezující dobu spáchání skutku považuje soud období let 2005-2008, které dovodil rovněž z výpovědi poškozené D., jež uvedla, že předmětné jednání obžalovaného se odehrávalo v době, kdy jí bylo 10-12 let, to znamená v letech 2005-2007. Pokud jde o konec

časového období, svědkyně v hlavním líčení upřesnila, že poslední incident se stal těsně poté, co se narodil její bratr, což bylo v červnu 2008. Ohledně určení konce předmětného období vycházel soud z výpovědi poškozené D. z hlavního líčení, jelikož jednak koresponduje s jejím předchozím tvrzením (12 let jí bylo až do června roku 2008) a jednak měla poškozená evidentně konec této doby spojený s životní událostí narození bratra. Pokud jde o místo páchaní trestné činnosti, soud rovněž vycházel z výpovědi poškozené D., že se obžalovaný dopouštěl předmětného jednání zejména v obývacím pokoji rodinného domu na adrese XXXXX, který je zdokumentován v rámci provedeného ohledání místa činu (č. l. 185-198).

Důkazní situace k bodu 2

35. Soud má rovněž za prokázané, že se stal skutek popsany pod bodem 2 a že jej spáchal obžalovaný. Stejně jako u bodu 1 musel soud hodnotit věrohodnost výpovědi poškozené N. a výpovědi obžalovaného, jakožto jediných účastníků posuzovaného jednání. V první řadě soud přihlédl k závěrům znalkyň z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, specializace klinická psychologie a pedopsychiatrie ohledně obecné nevěrohodnosti výpovědi poškozené N., nezáměrně zkreslená v důsledku její duševní poruchy. Znalkyně uvedly, že s největší pravděpodobností poškozená chybně interpretovala nějakou událost mezi ní a obžalovaným, která nebyla poškozené N. příjemná, s čímž se lze ztotožnit, a vycházet z toho, že mezi poškozenou N. a obžalovaným došlo k jednání se sexuálním podtextem, a to i v kontextu výše uvedených závěrů znalkyně sexuoložky o shledání přítomnosti sexuální deviace potvrzených lékařskou zprávou z oddělení sexuologie.
36. Přestože výpověď poškozené je obecně nevěrohodná, není dle znalkyň vymyšlená celá, čehož ostatně poškozená není schopna a soud tedy vycházel z její výpovědi v těch částech, ve kterých je podepřena dalšími důkazy. Takto podepřená je její výpověď ohledně toho, že jí obžalovaný sahal mezi nohy výpovědi její babičky E. S., která uvedla, že jí poškozená N. sdělila, že jí obžalovaný sahal mj. mezi nohy a též bylo nutno přihlédnout k určitému vzorci v chování obžalovaného, který lze vyčíst z jeho již výše popsaného a prokázaného jednání vůči poškozené D., a svědkyním J. N. a I. M..
37. Co se týká zbytku výpovědi poškozené, a toho že měl obžalovaný zasunout svůj penis mezi nohy poškozené N., pak tyto údaje obžaloby nejsou podepřeny žádným jiným důkazem a při zdokladované obecné nevěrohodnosti poškozené nebylo možno z těchto vycházet. Z výslechu L. a předložené lékařské zprávy (č. l. 315) vyplývá, že poškozená N. v době vyšetření nebyla panna a její poševní vchod je přístupný na dva prsty, čehož příčinou může být pohlavní styk, případně jiné sexuální manipulace. Její závěr však vyvrátila znalkyně z oboru zdravotnictví, odvětví porodnictví, specializace gynekologie dětí a dorostu (č. l. 298-310), která uvedla, že z předložené lékařské zprávy nelze vyvodit žádný validní závěr, stejně jako skutečnost, zda poškozená N. byla v předmětné době panna, či zda měla již pohlavní styk a tedy ani tyto závěry v tomto ohledu výpověď poškozené o dokonané souloži nepotvrzují. Případnou přítomnost biologického materiálu, a to lidské krve, spermatu ani buněčného materiálu charakteru epitelu vaginální sliznice, na gauči v obývacím pokoji, na kterém se událost měla odehrát, pak nepotvrdilo ani odborné vyjádření z oboru kriminalistika, odvětví genetika (č. l. 326). Stejně tak soud nemá za prokázané, že obžalovaný sahal poškozené N. na prsa, jelikož toto jednání popsala pouze svědkyně S., jež u události nebyla přítomna a dozvěděla se o ní pouze zprostředkovaně. Stejně soud naložil s částí výpovědi týkající se údajného křiku a vzdoru poškozené N. Z protokolu o ohledání místa činu (č. l. 185-198) vyplývá, že se obývací pokoj nacházel hned vedle kuchyně, stejně jako dveře do obou místností. Svědci L.K., M.N. a J.N. uvedli, že dveře do obývacího pokoje byly vždy otevřené a pokud by v domě někdo křičel, určitě by to šlo slyšet. Žádný ze svědků naopak nevedl, že by onen křik slyšel. Soud rovněž nemohl pominout svědecky zdokladovanou vlastnost obžalovaného, že pokud se některá z napadených výrazně ohradila, tento svého jednání zanechal.

- 38.K jednání obžalovaného poškozená N. uvedla, že se předmětný incident stal ve čtvrtek o Vánocích 2014, a poté jeli k babičce do Jihlavy, které se svěřila. Dále uvedla, že od té doby už obžalovaného neviděla a v XXXXX nespala. Z výpovědi svědkyně S., babičky poškozené, však vyplývá, že jí poškozená N. oznámila, že ji děda šikanuje, dne 28. 12. 2015. Svědek M.N. jako otec poškozené N. a E. N. shodně uvedli, že o Vánocích 2014 přijela poškozená N. s bratrem a rodiči do XXXXX pouze na návštěvu a pro dárky, naopak o Vánocích 2015 byla poškozená N. s bratrem v XXXXX na noc, a poté je M.N. odvezl k babičce do Jihlavy. Z uvedeného soud dovozuje, že poškozená N. si s největší pravděpodobností zaměnila Vánoce 2015 za Vánoce 2014, což je mimo výše uvedeného potvrzeno závěry znalkyň z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, specializace klinická psychologie a pedopsychiatrie, ohledně problému poškozené s orientací v čase a lze tak uzavřít, že posuzované jednání se stalo o Vánocích 2015.
- 39.Příčiny jednání obžalovaného jsou motivovány zjevně sexuální deviací, kterou obžalovaný trpí. Sama znalkyně sexuoložka uvedla, že ovládací schopnosti obžalovaného byly podstatně sníženy a obžalovaný tedy nemohl své jednání plně korigovat. Při povaze spáchané trestné činnosti a věku poškozených si navíc lze těžko představit jiný motiv, než takový, který spočívá právě v sexuální deviaci. Pokud jde o vyjádření obžalovaného ohledně motivu poškozených podat nepravdivou výpověď, a to jejich msty, resp. msty matky J. N. za nevydařené manželství jeho syna M.N. právě s J.N., matkou poškozených, pak s tímto soud nesouhlasí, neboť nedává smysl, aby se poškozené chtěly mstít na obžalovaném namísto svědka M.N. a navíc nedošlo k prokázání žádného negativního vztahu mezi poškozenými a obžalovaným mimo posuzované jednání. Konečně minimálně v případě poškozené N. je tato msta vyloučena z podstaty její duševní poruchy, kvůli které není schopna naučit se určitý scénář a následně ho převyprávět, jak uzavřely znalkyně.
- 40.Co se týká nevyslyšených návrhů na doplnění dokazování, pak obhajoba v prvé řadě trvala na výsledku poškozené M. N.. Tomuto návrhu se soud pokusil vyhovět a poškozenou N. předvolal, nicméně její zmocněnec předložil soudu lékařkou zprávu (č. l. 703) vystavenou její ošetřující lékařkou Š., kterou nebyl výslech doporučen s ohledem na hrozbu dekompenzace stavu poškozené. Za těchto okolností se soud rozhodl návrhu obhajoby nevyhovět, a to zvláště za situace, kdy se všechny procesní strany včetně obhajoby účastnily výslechu poškozené N. v přípravném řízení, kde mohly poškozené klást dotazy, a nedošlo tak ke zkrácení práva obžalovaného na obhajobu. Dále obhajoba navrhla vypracování revizního znaleckého posudku z oboru sexuologie, z důvodu že vyšetření znalkyně trvalo ani ne dvě hodiny, pracovala na základě úředních záznamů a protřečí si v tvrzení, že pobyt obžalovaného na svobodě je nebezpečný a zároveň navrhuje ambulantní léčení. Pokud jde o dobu trvání vyšetření, pak soud má za to, že znalkyně je odbornicí ve svém oboru a je jen a pouze na ní, kolik času potřebuje na vyšetření. Po novele trestního řádu č. 265/2001 Sb. pak mohou znalci při vypracovávání znaleckého posudku vycházet i z úředních záznamů. Znalkyně navíc uvedla, že i pokud by neměla spisový materiál k dispozici, její závěry by byly stejné a ani tento důvod tedy není relevantní. Zdánlivě rozporné tvrzení ohledně formy ochranného léčení znalkyně přesvědčivě vysvětlila v hlavním líčení. Navíc jsou její závěry potvrzeny lékařskou zprávou na č. l. 738 předloženou samotnou obhajobou a soud nevidí jediný důvod, proč by měl nechat zpracovat revizní znalecký posudek v oboru sexuologie. Obhajoba dále navrhla psychiatrické a psychologické vyšetření obžalovaného, přičemž argumentovala rozpory posudku, které však soud neshledává a vzhledem k neurčitosti návrhu nebyla shledána jeho důvodnost. Dále obhajoba navrhla výslech bývalého partnera poškozené D., nicméně soudu nedodala ani jméno tohoto svědka ani adresu, na které by bylo možno jej obeslat, a proto ani tomuto jejímu návrhu nemohlo být vyhověno. Vzhledem k tomu, že u obžalovaného byla bezrozporně prokázána existence sexuální deviace, nebylo vyhověno ani poslednímu návrhu obhajoby na vyžádání zprávy sexuologického oddělení kliniky v XXXXX.

Právní hodnocení

41. Vzhledem k tomu, že v mezidobí od spáchání trestného činu popsaného pod bodem 1 tohoto rozsudku do doby vyhlášení rozsudku, došlo ke změně zákona, soud při řešení časové působnosti posuzoval, který zákon (tedy zda ten v době spáchání činu nebo v době pozdější) je pro obžalovaného příznivější. Při řešení otázky právní kvalifikace jednání prokazaného obžalovanému pod tímto bodem vzal soud v úvahu znění původního trestního zákona č. 140/1961 Sb., ve znění pozdějších předpisů, jakož i existenci nového trestního zákoníku, tedy zákona č. 40/2009 Sb., účinného od 1. 1. 2010, a to s ohledem na znění § 2 odst. 1 trestního zákoníku a § 16 odst. 1 trestního zákona, kdy trestnost činu se posuzuje podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán a podle pozdějšího zákona se posuzuje jen tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější. Rozhodujícím kritériem pro posouzení této otázky je celkový výsledek z hlediska trestnosti, jehož by bylo při aplikaci toho či onoho zákona dosaženo s přihlédnutím ke všem právně rozhodným okolnostem konkrétního případu.
42. Soud zvážil jednotlivé soubory trestně právních norem, které při posouzení činu jako trestného a uložení trestu přicházely v úvahu a předně konstatuje, že s ohledem na právní kvalifikaci jednání obžalovanému prokazaného není na místě konstatovat promlčení trestního stíhání dle § 67 trestního zákona či promlčení trestní odpovědnosti dle § 34 trestního zákoníku. Pro takový závěr vzal soud v úvahu délku promlčecí doby podle závažnosti vyjádřenou druhem a výší trestu v zákonné trestní sazbě za konkrétní trestný čin, jakož i případné důvody pro stavění a přerušování promlčecí doby s výše uvedeným závěrem. Při vědomí všeho výše uvedeného dospěl soud k závěru, že podřazení jednání obžalovaného popsaného pod bodem 1 tohoto rozsudku pod ustanovení § 187 odst. 1, odst. 2 trestního zákoníku není pro obžalovaného příznivější a je tedy na místě posuzovat jeho jednání pod bodem 1 tohoto rozsudku dle § 242 odst. 1 alinea druhá, odst. 2 trestního zákona č. 140/1961 Sb.
43. Podle § 242 odst. 1 alinea druhá trestního zákona č. 140/1961 Sb., se trestného činu pohlavního zneužívání dopustí ten, kdo vykoná soulož s osobou mladší než patnáct let nebo kdo takové osoby jiným způsobem pohlavně zneužije. Pohlavního zneužití se lze dopustit dvěma způsoby, a to vykonáním soulože a pohlavním zneužitím jiným způsobem. Za soulož je třeba pokládat byť jen částečné spojení pohlavních orgánů muže a ženy. Za jiný způsob pohlavního zneužití se považují jak intenzivnější zásahy do pohlavní sféry poškozených jako např. orální pohlavní styk, tak zásahy méně intenzivní, jako je ohmatávání prsou nebo pohlavních orgánů, líbání přirození apod., které směřují k sexuálnímu vzrušení pachatele. Právě osahávání poškozené D. na přirození, včetně zasouvání prstů do přirození poškozené D. naplňuje znak jiného způsobu pohlavního zneužití. Podle § 3 odst. 3 trestního zákona č. 140/1961 Sb., je k trestnosti činu třeba úmyslného zavinění, nestanoví-li tento zákon výslovně, že postačí zavinění z nedbalosti. Trestný čin pohlavního zneužití je pak trestným činem úmyslným, přičemž podle § 4 písm. a) trestního zákona č. 140/1961 Sb., je trestný čin spáchán úmyslně, jestliže pachatel chtěl způsobem v tomto zákoně uvedeným porušit nebo ohrozit zájem chráněný tímto zákonem. Právě takovým úmyslem, tedy úmyslem přímým, bylo podle přesvědčení soudu nesenáno jednání obžalovaného, neboť takto lze dovozovat z charakteru předmětného jednání, motivu obžalovaného, znalosti věku poškozené a také skutečnosti, že se jednání na poškozené dopouštěl vždy za situace, kdy byla v místnosti sama, aby se vyhnul případným svědkům.
44. Podle § 242 odst. 2 trestního zákona č. 140/1961 Sb., se uvedeného trestného činu dopustí ten, kdo čin spáchá na osobě svěřené jeho dozoru, zneužívaje její závislosti. O osobu svěřenou dozoru pachatele jde tehdy, jestliže má pachatel právo a povinnost na ni dohlížet a bdít nad ní, což obžalovaný jako nevlastní dědeček poškozené D., která k nim jezdila na víkendy, bezesporu měl. Zneužití závislosti předpokládá stav, kdy je poškozená osoba v určitém směru odkázána na pachatele, a tím je omezena její svoboda rozhodování (k tomu srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. 4. 1980, sp. zn. 6 To 200/80). Podstatné pro zneužití závislosti je, zda pachatel rozhodoval o základních otázkách spojených s činnostmi poškozené a toto jednání vytvářelo vztah

závislosti mezi ním a poškozenou, a když poškozená snáší jednání pachatele pod určitým psychickým tlakem pachatele jako autority (přiměřeně srov. usnesení Nejvyššího soudu SSR ze dne 8. 9. 1983, sp. zn. 4 Tz 49/83 uveřejněné pod č. R 29/1985 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek). I tato závislost vyplývá ze vztahu mezi poškozenou D. a obžalovaným jako vnučky a dědečka. Zvláště za situace, kdy byla poškozená D. svěřená prarodičům přes noc, nacházela se u nich bez přítomnosti svých rodičů a babička A. N. se nacházela buď úplně mimo dům v XXXXX, nebo v jiné místnosti. Přestože z hlediska zavinění u této kvalifikované skutkové podstaty postačí ve smyslu § 6 písm. b) trestního zákona č. 140/1961 Sb., nedbalost, dovozuje u obžalovaného soud stejnou formu úmyslu jako u odst. 1.

45. Podle § 185 odst. 1 alinea druhá trestního zákoníku se trestného činu znásilnění dopustí ten, kdo jiného násilím nebo pohrůžkou násilí nebo pohrůžkou jiné těžké újmy donutí k pohlavnímu styku, nebo kdo k takovému činu zneužije jeho bezbrannosti. I v tomto případě lze trestný čin spáchat dvěma způsoby, a to buď násilím nebo pohrůžkou násilí nebo pohrůžkou jiné těžké újmy, nebo zneužitím bezbrannosti jiného. Ve stavu bezbrannosti se však nacházejí i osoby, které sice vnímají okolní svět, avšak jejich duševní a rozumové schopnosti nejsou na takové úrovni nebo takového stavu, aby si ve své mysli dokázaly situaci, v níž se nacházejí, dostatečně přiléhavě ze všech souvislostí vyhodnotit a přiměřeně, logicky a účinně na ni reagovat. Tak tomu obvykle bývá např. u osob trpících duševní chorobou, pro niž nechápou význam pachatelova jednání, anebo u dětí či osob mentálně zaostalých, které nemají dostatečné znalosti a zkušenosti, aby byly schopny posoudit význam odporu proti vynucovanému pohlavnímu styku. Z lékařských zpráv (č. l. 312-314, 323-324, 351-359) a z vyjádření základní školy navštěvované poškozenou (č. l. 395) vyplývá, že poškozená je mentálně postižená. Ze znaleckého posudku znalkyň z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a specializace pedopsychiatrie a klinická psychologie vyplývá, že poškozená N. trpí lehkou mentální retardací a vzhledem ke zjištěné úrovni kognitivních schopností a osobnostní struktury nebyla schopna jednání obviněného dostatečně přiléhavě ze všech souvislostí vyhodnotit a reagovat na něj. Trestný čin znásilnění je pak trestným činem úmyslným, přičemž podle § 15 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku je trestný čin spáchán úmyslně, jestliže pachatel chtěl způsobem uvedeným v trestním zákoně porušit nebo ohrozit zájem chráněný takovým zákonem. Právě takovým úmyslem, tedy úmyslem přímým, bylo podle přesvědčení soudu nesenó jednání obžalovaného, neboť stejně jako u poškozené D. takto lze dovozovat z charakteru předmětného jednání, motivu obžalovaného, znalosti věku a zdravotního stavu poškozené a také skutečnosti, že se jednání na poškozené dopustil v místnosti, kde byla sama, aby se vyhnul případným svědkům.
46. Podle § 185 odst. 2 písm. b) trestního zákoníku se uvedeného trestného činu dopustí ten, kdo jej spáchá na dítěti. Podle § 126 trestního zákoníku se dítětem rozumí osoba mladší osmnácti let, pokud trestní zákon nestanoví jinak. Vzhledem k tomu, že poškozené bylo o Vánocích roku 2015 patnáct let, došlo i k naplnění této kvalifikované skutkové podstaty. Přestože z hlediska zavinění u této kvalifikované skutkové podstaty postačí ve smyslu § 17 písm. b) trestního zákoníku nedbalost, dovozuje soud u obžalovaného stejnou formu úmyslu jako u odst. 1.
47. Pokud jde o státní zástupkyní navrhouvanou kvalifikovanou skutkovou podstatu k bodu 2 podle § 185 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku, pak její naplnění zdejší soud neshledal s ohledem na neprokázání jednání obžalovaného, které spočívalo v jeho souloži s poškozenou N. Stejně tak soud neshledal naplnění kvalifikované skutkové podstaty rovněž pod bodem 2 podle § 185 odst. 3 písm. a) trestního zákoníku, jelikož z provedeného dokazování vyplynulo, že v předmětné době bylo poškozené N. již patnáct let. Konečně se soud nepřiklonil ani k právní kvalifikaci jednání obžalovaného pod oběma body podle § 217 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. a), písm. b) trestního zákona č. 140/1961 Sb., resp. podle § 201 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. a), písm. b) trestního zákoníku, jelikož nemravným životem se rozumí život vedený v rozporu se zásadami morálky. Sem se zahrnují různé vnější projevy a návyky, které často i přesahují pouze morální pravidla a dostávají se do rozporu se zájmy chráněnými trestními předpisy (trestná činnost různého druhu, prostituce,

alkoholismus, narkomanie, nedodržování zásad hygieny apod.). Přestože jednání obžalovaného bylo společensky škodlivé, dle názoru soudu nedosahovalo takové intenzity ani délky, aby bylo způsobilé ovlivnit poškozené natolik, aby v jeho důsledku vedly nemravný život (k tomu srov. R 47/1992). Tím spíše pokud jde o život zahálčivý, který spočívá např. v páchání majetkové trestné činnosti, žebrotě, hraní hazardních her, poskytování sexuálních služeb, záškoláctví a podobně.

48. Objektem trestného činu pohlavního zneužívání podle § 242 trestního zákona č. 140/1960 Sb., je mravní a tělesný vývoj dětí, objektem trestného činu znásilnění podle § 185 trestního zákoníku je právo člověka na svobodné rozhodování o svém pohlavním životě. Subjektem je v daném případě obžalovaný sám, jakožto osoba splňující podmínku § 25 trestního zákoníku (dostatečný věk) v době spáchání trestné činnosti a rovněž tak podmínku přičetnosti vyjádřenou § 26 a § 27 trestního zákoníku, když znalkyně z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, sexuologie zjistila, že přestože ovládací schopnosti obžalovaného byly podstatně sníženy, a to přibližně na polovinu, neblížily se hranici vymizení a jeho rozpoznávací schopnosti byly plně zachovány. Rovněž subjektivní stránka spáchaných trestných činů je popsána výše, včetně nejvýznamnějšího znaku týkajícího se psychiky obžalovaného, jímž je zavinění. Objektivní stránka uvedených trestných činů zůstává nezpochybněna, neboť jednání obžalovaného, vyjádřené výrokem tohoto rozsudku, bylo plně ozřejmeno, následek, k němuž jednání obžalovaného směřovalo, je rovněž popsán a příčinný vztah mezi jednáním a následkem, k němu toto směřovalo, byl rovněž bezrozporně prokázán. Jednáním uvedeným ve výroku tohoto rozsudku tak obžalovaný A.N. naplnil po subjektivní i objektivní stránce veškeré zákonné znaky trestného činu pohlavního zneužívání podle § 242 odst. 1 alinea druhá, odst. 2 trestního zákona č. 140/1961 Sb., a zvláště závažného zločinu znásilnění podle § 185 odst. 1 alinea druhá, odst. 2 písm. b) trestního zákoníku

Výrok o trestu

49. Při úvaze o stanovení druhu trestu a jeho výměry u obžalovaného přihlédl soud k ustanovení § 39 odst. 1, odst. 2, odst. 3 trestního zákoníku.
50. Obžalovaný A.N. v minulosti nebyl soudně trestán (č. l. 741) a nebyl ani stíhán přestupkově (č. l. 397, 399). Tuto skutečnost soud vyhodnotil jako okolnost polehčující podle § 41 písm. o) trestního zákoníku. Naopak jako okolnost přitěžující vyhodnotil soud skutečnost, že poškozené byly ve vztahu k obžalovanému osobami blízkými dle § 42 písm. h) trestního zákoníku. Obžalovanému dále přitěžuje, že trestný čin pod bodem 1 páchal po delší dobu dle § 42 písm. m) trestního zákoníku a spáchal více trestných činů dle § 42 písm. n) trestního zákoníku. Jiné polehčující ani přitěžující okolnosti soud neshledal. Nadto soud přihlédl ještě k několika dalším významným okolnostem spáchání obou skutků. Pokud jde o skutek pod bodem 1 rozsudku, pak nelze přehlédnout, že je obžalovaný trestán za skutek, jenž byl spáchán před více než deseti lety, ale zejména bylo třeba přihlédnout ke skutečnosti vyplývající ze znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, sexuologie tedy, že obžalovaný v předmětném období trpěl sexuální deviací, v důsledku které byly jeho ovládací schopnosti podstatně sníženy, přibližně na polovinu, což soud zohlednil ve smyslu ustanovení § 40 odst. 1 trestního zákoníku. Všechny uvedené přitěžující a polehčující okolnosti, včetně dalších významných okolností spáchání trestných činů vedly soud k závěru, že při trestní sazbě dva až deset let je trest odnětí svobody ve výměře tří let s podmíněným odkladem na maximální možnou dobu pěti let těmto okolnostem nejpriléhavější a nejadekvátnější.
51. Konečně pokud jde o uložení ochranného opatření ve formě ochranného léčení sexuologického, pak takové rozhodnutí vychází z návrhu znalkyně sexuoložky a jeho uložení je tím spíše odůvodněno, že obžalovaný nikdy neměl a ani do současné doby nezískal náhled na druh deviace, kterou zjevně trpí, přičemž pokud jde o formu uložení ochranného léčení, pak vzhledem k vyjádření znalkyně, že nebezpečnost deviace obžalovaného není tak obrovská, aby vyžadovala ústavní léčbu, bylo ochranné léčení uloženo ve formě ambulantní, přičemž jeho případná přeměna

na formu ústavní bude záviset pouze na vůli obžalovaného dobrovolně se léčení ve formě ambulantní podrobovat.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání do osmi dnů ode dne doručení jeho opisu, a to k Vrchnímu soudu v Olomouci prostřednictvím Krajského soudu v Brně.

Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci a poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost ve výroku o náhradě škody. Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí.

Odvolání musí být do osmi dnů od doručení opisu rozsudku také odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo. Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i z části, ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Odvolání lze opřít o nové skutečnosti a důkazy.

Brno dne 4. prosince 2018

JUDr. Miloš Žďárský v. r.
předseda senátu